

Книга 6. У серії “Гармонійний розвиток” – це книга 5.

Косенко В. **КРОКС у документах.** – Ф.: Поліфаст, 2006 р. –688 с + кольорові вставки.

ISBN 966-7758-42-4

ББК 74.200578(4УКР)

К71

ПЕРЕДМОВА.

Головна мета книги – це правдиво показати теперішнім людям, а особливо – майбутнім поколінням (тобто мешканцям Землі періоду, коли від декого з моїх сучасників залишиться, як красномовно алегорично кажуть, лише тире між двома датами – і більше нічого), як "ставав на ноги" "КРОКС" у перші 30 років свого активного існування, розповісти про наші успіхи, проблеми та пояснити, до яких наслідків все це призвело. Наприклад, чому сталося так, що я, колишній істинний патріот України з глибокими переконаннями: "Спочатку думай про Родину ..." (та про її людей, а найперше – про дітей, навіть якщо вони – не твої рідні), я, який всі роки працював у "КРОКС" і "за спасибі", без вихідних, із безсонними ночами, з періодами 2–3-місячних безперервних агітаційних поїздок абсолютно по всіх регіонах України, з головними/серцевими болями та з пігулками під язиком, "докотився" до того, що зі злості чим далі, тим частіше міркую: якщо хтось із будь-якого закордону, "з того світу", "пригріє" мене увагою та несправедливо запропонує привласнити наш стовідсотково український "продукт" "КРОКС", тобто побажає оголосити його своїм дітищем чи надбанням тієї країни – то "віддамся" йому на будь-яких умовах

На мою думку, ця книга буде корисною:

а) для тих, хто планує створити громадську організацію. Тут вони знайдуть багато цінної для себе інформації: від установчих документів – і до порад по оформленню більшості робочих паперів.

Але не чекайте, що побачите загальноприйняті зразки чи якісь професійні стандарти. Бо, скажімо, у фінансових клітинках, рядках, графах я повний профан, і заповнюю їх, лише смокчучи валідол та маючи перед собою, як колись казали студенти, відповідну "козу". Так само, як не можу запам'ятати в будильнику: ввімкнути дзвінок – це "on" чи "off" (ну, буває й таке. Адже я – "заслужений" шкільний "двійочник" з англійської мови!), для мене недосяжні й усі оті "дебети"- "кредити", "сальдо"- "бульдо" та "аванс"- "зарплатня"! Присягаюся, що не можу їх осилити, хоча для мене, математика, робота із числами повинна, здавалось би, бути моїм "коником". Бо то – зовсім різні числа, поняття, закони. А якщо запропонуєте нам узяти бухгалтера – то перед цим уважно прочитайте книгу.

До речі: і після цих моїх шокуючих зізнань Ви збираєтеся читати книгу далі ?..

А щодо сучасних аналогій в недосяжності для декого певних понять: нам, рядовим членам країни, ніколи не зрозуміти правила, критерії, за якими живуть "сильні світу цього". Особливо це викристалізувалось у світлі політичних подій в Україні в першій половині 2006 року;

б) членам уже створених громадських організацій. Адже хіба як мінімум не цікаво порівняти з іншими свої методи та стиль роботи? Та ще й враховуючи те, що

опис наших здобутків чи невдач буде, як Ви, напевно, вже зрозуміли, повністю відвертим, а не припудрено-прикрашеним, як це навщось робить більшість людей на всіляких презентаційних кворумах. Для користі справи я наводжу навіть ті численні документи чи факти, які не сприятимуть моєму/нашому іміджу.

Тож у цьому контексті Ви відразу переконаєтеся, що стиль мого листування ні в якому разі не є прикладом ділових стосунків. Бо не кожний згодиться, що офіційний лист керівника всеукраїнської організації до Міністра можна починати не традиційним "Шановний ..." чи іншим цивілізованим звертанням, а: "Ех, ви ...", звертатися до підлеглих зі словами "Любі мої ...", підписувати документ так: "Телепень-утопіст";

в) "КРОКС"івцям різних поколінь. Адже констатую очевидне: мало хто з них має тематичні папки з нашими наказами, положеннями, порадами. Навіть – ті одностудці, які крокують зі мною багато-багато років, вже не говорячи про відносних новачків "КРОКС"у.

На підтвердження цього – ось факт: при підготовці цієї книги (при "перелопачуванні" сотень-тисяч своїх рідних документів попередніх років) я безліч разів "натикався" на такі, які бачив начебто вперше.

Також бачу користь цієї книги для "КРОКС"івців у тому, що наводжу і різні засоби та методи підготовки і проведення заходів, а також – значну кількість конкурсів, які не згадувалися в попередніх моїх п'яти книгах;

г) теоретично – сучасним чиновникам усіх рангів. Адже вони повинні розуміти, що саме вони є гальмом розвитку, і не лише КРОКСу, а й усієї країни. Бо, на жаль, найперше їх прагнення – це не творити чи допомагати, а будь-яким чином усидіти до пенсії саме в кріслі держслужбовця;

д) у майбутньому – дослідникам реальних стосунків як між державними структурами України найрізноманітніших рівнів та окремими громадськими організаціями, так і між самими творчими спілками, об'єднаннями в межах 1975-2006-х років, причому стосунки – не крізь "призму" сухої статистики, офіційних документів, політичних віянь, дисертаційних досліджень-захистів чи "липових" звітів.

Та й, міркую, контакти в самому "КРОКС"і між, скажімо, його рядовими членами, чи між ними та керівництвом – також можуть бути важливим "лакмусовим папірцем" для розуміння на нашому прикладі багатьох нюансів історії України в ці роки.

Попередній абзац – іншими словами. Я переконаний, що ця добірка документів допоможе вдумливому читачу побачити-зрозуміти довгий, складний, марудний, невдячний шлях удосконалення внутрішніх правил та традицій проведення зустрічей "КРОКС"у. А це дасть змогу бажаючим "перекинути містки" і на, скажімо, шляхи удосконалення законотворчих процесів на рівні всієї країни.

Також урахуйте, що якщо Ви – стороння людина, і не мали справи з нами, то, навіть прикладаючи максимум зусиль, далеко не все зрозумієте в деяких дописах чи документах. А якщо запитаете: чому, знаючи цю складність, у цій збірці ми все ж здебільшого не пояснюємо нюансів? – бо не бажаємо повторювати змісту двох перших книг серії "Гармонійний розвиток", які повністю присвячені саме всіляким роз'ясненням. Бажаєте – то знайдіть їх.

Цим виданням також прагну досягти того, щоб у майбутньому не вийшло так, як, приміром, із тими тисячами "липових" учасників першого радянського суботника, які начебто несли колоду начебто разом із Леніним. Або – по-іншому:

Щодо нащадків-науковців (чому нащадків? Бо всі мої прагнення переконати наших сучасників, що додай в ідеї та в розробки "КРОКС"у декілька наукових термінів – і заробляй собі різні звання та посади! – не вийшло у мене цього. Мабуть, тому, що зі своїми унікальними педагогічними наробками я значно випередив час) – то свідомо бажаю ускладнити їх роботу по написанню та по захисту дисертацій. Щоб у них було менше шансів узяти 99,99% "КРОКС"івських ідей та наробок, додати 0,01% свого чи взятого іще звідкись, скомпонувати це – і видати все те за своє. Може, я й не правий, але в мене саме таке ↑ уявлення про "опуси" більшості "науковців". Тож мрію, щоб за цю справу взялася непересічна творча людина, яка зуміє подолати й ці навмисне поставлені мною бар'єри щодо запозичення, плагіату.

Вибачте за на перший погляд недоречні аналогії, нав'язані попереднім абзацом, але тут принагідно згадую підлий проступок одного із видавців однієї з моїх книг (як стверджують сучасники-фахівці по організаційній роботі та по проведенню пішохідного туризму, вона – унікальна). Тоді, коли та книга вже була повністю готовою до друку, раптом видавець настирливо просить (при його свідках!) на такій-то її сторінці вставити два такі-то "його" слова. Я, не розуміючи його істинну мету та спочатку заперечуючи, мотивуючи це тим, що то – абсолютно несуттєво, роблю це. І раптом книга видається з ... його позначкою ©. І я впевнений, що цим він, як мінімум, нарівні зі мною, а то й повністю, здобув авторські права на неї.

Одним із численних аргументів щодо корисності цієї книги є зміст розділу "Рецензії". Там Ви можете знайти їхні зразки на будь-який смак: від дилетантського рівня – і до просякнутих сучасними модними науковими чи білянауковими термінами. А при потребі можете вставити туди потрібні Вам назви та ефектно використати їх у різних життєвих ситуаціях.

Якщо Вам іще не набридли мої емоційні відступи, то ось – іще один.

Ситуація з рецензіями, до якої я "штовхаю" Вас, нагадує пропозицію сучасного гумориста робити пам'ятники зі згвинчуваними головами.

З побажаннями читачам бути толерантними та зрозуміти причину гостроти деяких моїх суджень (і в цій передмові, і в усій книзі),

Автор.

ПІСЛЯМОВА.

ПРО ЖИТТЄВІ ПОНЕВІРЯННЯ "ВУЗЬКИХ СПЕЦІАЛІСТІВ"

(тобто – про ті проблеми, які НЕ Є тим дороговказом, який проходить "червоною ниткою" по всіх попередніх книгах серії "Гармонійний розвиток").

Сучасна історія України щоденно на всіх рівнях – від керівників країною і аж до самих "низів" – аргументовано наводить і наводить все нові та нові підтвердження того, наскільки вкрай необхідно кожній людині для її ж користі хоча б для початку, не відкладаючи це "на потім", коли "жарений півень дзьобне", хоча б поверхово бути

якомога більш обізнаною в різних галузях, мати якомога ширший діапазон уподобань, а також, що напрочуд важливо, бути толерантною та самокритичною.

На єдиному прикладі даю нелогічні смішні цьогорічні "сіпання" одного українського професійного спортсмена, загальноновизнаної "зірки". Декілька місяців тому він завершив спортивну кар'єру (яким чином завершив – зараз мова не про те. Лише скажу, що в мене таке відчуття: він побачив-відчув, що у своєму "коніку" вичерпав всі свої можливості. Тож він послався на міфічну "травму коліна" – та "зійшов із дистанції").

І перед ним автоматично постало життєве питання: а що робити далі? Чим зайнятися? Де "засвітитися"?

І ось – два його кроки:

1. Він спочатку кидається в політику. І відразу прагне робити це на найвищому рівні, претендуючи ні багато – ні мало як на керівництво столицею країни. При цьому, до речі, він нахабно "затоптує" свого багаторічного "протеже", прекрасного господарника, тогочасного мера Києва.

А за всіма цими потугами в нього немає абсолютно ніякого досвіду керівництва групою людей, більшою за дві особи. Лише – його спортивна слава ... А якби засліплені його ім'ям виборці "здуру" обрали саме його?

Може, він був начуваний тими прикрими сучасними "совковими" (в тому числі українськими) фактами, що, приміром, на рівні Міністрів головне – це якимось чином усіма правдами чи брехнями "пролізти" в "обойму" керівників (а в депутатстві – до отого "корита"- "крісла в парламенті")? А далі, як показувала сумна багаторічна практика, почнеться традиційне "перетасовування": не справишся з, приміром, домнами чи лісами – посадять тебе керувати культурою або головою держадміністрації. І там не справляєшся? На тобі посаду дипломата ... (а в політиці – схоже "перебігання" з партії в партію: туди, де вигідніше чи "затишніше"). Єдиний суттєвий "мінус" всієї цієї катавасії для тієї когорти дармоїдів, для тих, хто не підлестився до когось так, як це там заведено, та які думають, що навіщось зможуть загребти під себе все золото людства – то будьте готові до "самогубства" двома (!) пострілами собі в голову

Вертаємося до цього спортсмена. Не вийшло в нього, нещасного, з політикою. Тоді:

2. Він (боксер!) несподівано спонтанно пнеться у ... футбольні коментатори (і знову – без "розминки", "не розмінюючись" на такі для нього "дрібниці", як оцінювання своїх можливостей, стажування, набуття досвіду). Щойно пройшла інформація, що через три дні в нього – дебют на телебаченні. І відразу – коментатором матчів чемпіонату світу Невже він "засипле" глядача "морем" статистичних даних, професійним аналізом ситуацій, схем, розстановок? Переконаний, що не буде такого. Бо де він візьме оті факти, виписки, аргументи? Невже він заздалегідь, між тренуваннями та виступами на рингу, багато років устигав їх збирати та впорядковувати? Тож упевнений, що весь його "коментар" зведеться або до дилетантського російськомовного "коментування для сліпих": "М'яч отримав Шевченко, відпасував його Шовковському, ... го-о-о-л!...", наче глядач сам цього не бачить, або до традиційного дебільного звинувачення суддів у всіх огріхах наших гравців. Цікаво – чи помилюсь у своєму прогнозі?..

До речі, поштовх до згадування/критики в цій післямові саме цієї людини – це моя однозначно болісна реакція на бездарний програш нашої футбольної збірної 0:4 в першому в своїй історії матчі у фінальних частинах футбольних чемпіонатів світу та на супровідні виправдальні репліки коментатора, який утратив усіяку об'єктивність оцінювання ситуації, зірвався на "бабські теревені" та якого я до цього вважав українським взірцем представників цієї професії.

Цими прикладами знову й знову закликаю до того, що вже 30 років пропагуємо в КРОКСі: звичайно, вузька спеціалізація потрібна людині для того, щоб виконувати свою роботу якомога якісніше та щоб отримувати за це певну грошову винагороду. Але не забувайте про "містки для відступу" в випадках, коли з якихось причин у Вашій долі станеться "крутий віраж". Тож, щоб легше/швидше адаптуватися в нових умовах життя, **РОЗВИВАЙТЕ СЕБЕ ВСЕБІЧНО ТА ЗАВЧАСНО.**

А від того, що в житті Ви вмітимете не лише якісно махати або руками, або язиком, або лопатою, або "пускати мильні бульки" та заворожувати оточуючих, є ще й природна користь персонально для Вас. Адже тоді, приміром:

а) з року в рік Ви не проведитимете вечір за вечором одноманітно, задерши ноги на бильця дивану та переглядаючи жінки – телесеріали, а чоловіки – бокси та футболі. А зможете знайти собі більш гідне заняття, що дасть змогу жити цікавіше. Наприклад, у мене за всі роки ні разу не виникали думки: "Ну що робити, чим зайнятися? Так ну-у-удно...".

б) Ви будете "вхожі" не лише в одну вузько профільну "свою" компанію, а матимете значні шанси бути як мінімум бажаним зрозумілим та шанованим співрозмовником і там, і сям. А при потребі легко безболісно для Вас та без ошукування інших зможете знайти своє "друге щастя" і в інших аспектах життя, та гідно насичено його прожити.